

(המשך מעמוד 8)

צורף עלידה לשאר הנירות שמסרה למזכירות הקיבוץ. רומה שאם שורת אייבירות לגבי מעשיה עד שנת 1979, הרי שמאו יש מידע רב יותר על אודותיה, והכל בזכות שלום הנוף, תושב נצרת-עילית, ששושנה פרץ חיבת לו 2,450 דולר. כאשר היא הפילה אותו בפח, הוא החל לחקור אודותיה.

הצ'קים של הבלונדית

מדוע גילה חנוך עניין בשושנה פרץ? חנוך היה איש צבאי קבע במשך שנים רבות. כסוף שנות ה-70 הוא פרש לגימלאות ופתח בעיר חנות לרהיטים. בתחילת מלחמת לבנון הוא סגר את העסק, חזר לשירות פעיל בצה"ל, היה שנה חצי בלבנון ועתה הוא שוב גימלאי. חנוך נהיה אף הוא גיבור תשרי

המערך שנפסל. החומר שהוא ריכז בדיו היווה שלד לכל כתבת התחקיר של המערך. השבוע, בחווילה שלו בנצרת-עילית, סיפר חנוך על היכרותו עם שושנה פרץ:

סיפר חנוך:

יום אחד פנו אליי מנהל בית-הספר גלעד והמוכירה, הציגו לפני את שושנה וביקשו שאעזור לה ושאמכור לה רהיטים בהפקה. הסכמתי. היא השלימה את ההזמנה וחתמה על שטרות. הרהיטים עלו אז 1,250 דולר.

השטרות חזרו, זה הרגיו אותי, אבל מה שהרגיו אותי יותר היה העלבון שחשתי. היא הצליחה בתוך שלושה שבועות לעבור עליי.

זמן קצר אחרי שרכשה את הרהיטים היא באה אליי בבהלה ואמרה לי: "אתה מוכרח לעזור לי אתה מוכרח להציל אותי! באו לעצור אותי!" התברר לי שבאו שוטרים מנצרת, אמרו שיש נגדה רישום שהיא עבריינית נמלטת ועומד תלוי נגדה

צומעור מבית-המישפט בחיפה על הפצת צ'קים ללא-כיסוי. מפקד התחנה, אברהם שרונה, הסביר שחייבים לעצור אותה. מכיון שהיא נטעה בי תחושה של אשה מעוררת אימון באופן יוצא מן הכלל, אמרתי לו שיש כאן בוודאי טעות. כאשר היא הבחינה שכונותיו של הקצין רציניות, היא צעקה: "לא באיזורים! לא באיזורים!"

החלטתי לעזור לה. הרעתי לקצין המיטרה שאני אסע איתה אישית לחיפה, כדי לעזור לה לפתור את בעייתיה. סגרת את החנות, נסענו לחיפה וניגשנו לתחנת-המיטרה. שם הציג לפני החוקר כמה תיקים של צ'קים שהיא חילקה, שחזרו ממקומות שונים בארץ. החוקר אמר לי: "את מוכרת לי נורא." היא אמרה לי בלחש: "שרק לא יהיו לי צרות עכשיו." כסופו של דבר הוא לא נזכר מאיפה הוא זכר אותה.

החוקר הקשיש גנב ממנה ערות, משם נסענו לבית-המישפט, שם התבררתי מהחמים לחתום על כתב-ערבות, כדי לשחרר אותה, והתחייבתי לשלם את כל הצ'קים שחזרו. הסכום הכולל שהילותי לה, כדי להחזיר חובות, היה 1,200 דולר. עד כאן דבריו של חנוך. מזכירת בית-הספר גלעד בנצרת,

יהודית בורשטיין, היא שערכה את ההכרה בין שושנה ואתי רובינשטיין. שושנה מוגדרת עליידי שתי הנשים כאשה מושכת ושובת-עין. היא היתה בלונדית וחטובה. המזכירה הכירה אותה כשהיא באה לרשום בבית-הספר את ילדיה. הן התיידדו, ואז נוצרה היכרות עם רובינשטיין, הגרה בשכונת לבורשטיין.

שושנה הציגה עצמה כאלמנתו של יוני עשיר. היא הסבירה שמיטען גדול, שבו חפציה יקרייה-ערך, עומד להגיע מארצות-הברית, ולכן אין לה דבר. שתי הנשים מיהרו לעזור לה בכל אשר יכולו. אחר כך הסבירה למה שושנה שסיכסוך מישפתי מונע ממנה, זמנית, לקבל את חלקה בירושה הגדולה. "יום אחד", סיפרה רובינשטיין להעולם הזה, "היא אמרה שהמיטען שלה הגיע לחיפה. היא נסעה לשם. בשעת לילה מאוחרת היא שבה וסיפרה בהתרגשות שהמיטען הגיע כשהוא מרוסק לחלוטין ושהיא מיהרה לפנות לעוררדינה בחיפה, כדי לברר מה ניתן לעשות כדי לקבל פיצוי לפחות על חלק מרכושה".

מסע החובות

ישנה לימדה זמן קצר באולפן בעיר נצרת-עילית. אחר-כך הכל מבויים, הכל אחיזת עיניים. מכיוון שהמיפלגות מסתירות זאת, הן נתפסות בקלקלתן — פעם זו פעם זו. מכיוון שמבחינה זו אין לה ברירה בין שתי המפלגות הגדולות, אפשר היה להניח כי ייעשה בנייתן הסכם אולם שלא לברוק זו את חסותה של זו, המסריחה באותה המידה. אך אין להם גם השכל לכך. וכך באים מרי פעם ה"גילויים" על הרמאויות הקטנות, הן של זו והן של זו.

בידור קלוקל

הו מישחק מגוחך. אך הוא אופייני למערכה כולה. למפלגות הגדולות, וגם לחלק נכבד של המיפלגות הבינוניות והקטנות, אין מה לאמר. אין הן מוכנות להציג על המירקע את עמדותיהן האמיתיות, בגלל ארבע סיבות לפחות:

- אין להן שום עמדות.
- נקייסת כל עמדה שהיא היתה מפלגת את אודהי המיפלגה ורוחה ממנה בוחרים ימניים או שמאליים, רתיים או חילוניים.
- יש למיפלגה עמדה בלתי-פופולרית, שמוטב להסתיר אותה בתקופת-הבחירות.
- בין שתי המיפלגות הגדולות אין שום הבדל משמעותי, ואף אחת מהן אינה מעוניינת לגלות זאת. כך באו הפאשלות. באות הבדיחות

הציבור בטיב השידורים (להבדיל מתוכנם), הן התפטרות מתפקידו הציבורי, למעשה שולטים בשידורים חבורה של אנשי מיקצועי אנשי-סרטים מיקצועיים ונספחיהם.

לאלה לא איכפת במאומה מה תהיה ההשלכה הציבורית של הסרטים. מה שחשוב להם הוא שהסרט עצמו יהיה בעל איכות מיקצועית, ושיהיה מוכן בזמן. לעיתים נרמה שהם מוכנים כהחלט להפסיד קולות בשפע, אם יונטח להם שהסרט שלהם יוכר כפרס בינלאומי וגם מיפלגות קטנות אינן מחוסנות מפני נגע זה, והמסר שלהם מיטשטש.

אין זה קל להפיק סרטי-בחירות. אם רוצים לראיין אנשים ברחוב, אפשר להסתכן. אי-אפשר להקריין על המרקע את דבריו של עובדי-אורח, אם לא הוזהר מראש כי הוא מופיע בסרט מיפלגתי, ואם אינו חותם על הסכמתו להופיע.

אנשים ברחוב גם אינם ששים להופיע בתשדירי-בחירות ולהודות. צוות מיקצועי יכול לבזבז שעות בחיפוש אחר מועמד מתאים ומסכים. משום כך עברו כל המיפלגות לשיטה של רמאות. כאנשים-ברחוב מופיעים נגדו של השר, אשתו של עסקן מיקצועי, עובדי-הקצין של משרד המיפלגה, וכו'. כל אלה מופיעים על המירקע, מרברים בפאתוס על מה שקרה להם, כביכול, ומסתירים רק את העובדה האחת הקובעת: שהם שייכים למישפחה. יתר על כן, הצוות עומד תחת לחץ כביר לגמור את העבודה ולספק

קריינית-המערך אתי שילוני ותמונת פרץ מתחנתנו ומאזיפות

סנים כאילו אלה הם אנשים אמיתיים, המדברים מלב אל לב על צרותיהם האמיתיות, הן הועמדו במערומיהן. איך זה קרה?

השתוללות "אנשי המיקצוע"

יבת הפאשלות נעוצה בתר פעה שהתגברה בשנים האחרונות, ושהגיע לשיאה במערכת-בחירות זו: העברת התעמולה מידי המיפלגות עצמן ל"אנשי-מיקצוע". אנשי-מיפלגות אמורים להיות בעלי חוש ציבורי. כאשר יש להם האפשרות לבחור בין שידור מוצלח, שינתקם למחרת היום כמיפלגה, ובין שידור פחות מוצלח אך סולידרי, הם

ת שדירייה-בחירות של המיפ לגות נועדו, לכאורה, להכביר את הנושאים העומים-לדיון בבחירות. אך במערכת הנוכחית הפכו התשדירים עצמם נושא מרכזי, וכמעט עיקרי, הועמד לדיון. גרמה לכך שורה של פאשלות מבישות של שתי המיפלגות הגדולות. אדם שקונן על הידרדרות החקלאות התגלה כחקלאי משגשג, שמישפחתו רכשה כמה משקים בתקופת-הליכוד.

אשה שהתלוננה ש"אינה גומרת את החודש" התגלתה כאשת-עסקים מצ' ליחה, בעלת שתי מכוניות. ילדה שהרגימה בצורה מבהילה את סיבלה תחת מטר הקטיושות בקריית-שמונה התגלתה כבת מרכז הארץ, שהגיעה ליהודה רק לאחרונה, ושי

מיצענד הפאשלות

התפלות של הגששים, שאיש אינו מספיק לכתוב להם חומר הראוי לרמתם. כך באות ההופעות המבחילות של ספי ריבלין, הרוחות כל אדם מלבד האוהדים הצרופים והפרמיטיביים ביותר של הליכוד. כך באות הקרייניות המתחננות והמוזיפות של המערך והליכוד, העולות על העצבים יותר ויותר. האם משנים תשדירייה-טלוויזיה אף את הצבעתו של בוחר אחר? הדבר מוטל בספק חמור. כשהם מתנהלים כרמה זו ובוזרה זו, הדבר מוטל בספק חמור עוד יותר. זהו בידור קלוקל, ותו לא.

למכונה את הסחורה שהיא זקוקה לה. כמו מולך הכולע את הבנים, בולעת הטלוויזיה כמויות אדירי רות של חומר, ויש מירון מתמיד למלא את המיכסה. בקצב זה אין כל אפשרות לבריקה אמיתית וממצה, מה גלילך שלאנשייה-מיקצוע זה לא כל-כך איכפת. דאגתם היחידה היא להסיק סרטים יפים בכמות מספקת ובלוח-הזמנים הרצי חני. כל הסיבות האלה מצטברות ויוצי רות את הסחורה, כפי שהיא מופיעה מדי יום על המירקע.

אמורים לבחור בדרך השניה. שהרי גורלם האישי קשור בגורל המיפלגה. קרוב לוודאי שאף אחת מן הפאשלות האלה לא היתה מתרחשת. אילו היו השידורים מופקים עליידי המיפלגות עצמן. במיקרה כזה היו נודקים היטב את הרקע של כל אדם המופיע על המירקע, שוקלים את יכולתו לעמוד בביקורת חוזרת של היריב, ומוותרים על מיקרים מופקי פקים. אולם המיפלגות איברו מזמן את השליטה על ההסקות. במאמציהן הנואשים להגיע לשלמות טכנית, ולהרשים את

מעולם לא שמעה אף התפוצצות של קטיושה אחת. לכאורה היו אלה פאשלות חסי רות-חשיבות. החקלאות מידרדרת, גם אם חקלאי פלוגי מצליח. המוני השכירים, אינם גומרים את החודש", גם אם אשה אחת מסתדרת יפה. בעיית הביטחון כגבול הצפוני היא נושא חשוב לדיון, גם אם ילדה אחת המציאה ברמיזנה היוצר סיפור בדיוני. אך כל תעמולה זקוקה לאמיר נות. אילו אמרו המיפלגות שהן מעלות על המירקע שחקנים מיקצועיים או חובבנים, לא היה הדבר מזיק. אך כאשר העמירו